

mindstebeløbet på 50.000 ECU efter en konkret vurdering udmåles en lavere straf, f.eks. bøde.

Artikel 3 indeholder bestemmelser om virksomhedslederens strafferetlige ansvar. Bestemmelsen forpligter til at sikre, at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan straffes efter principperne i medlemsstaternes nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede på virksomhedens vegne har begået svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser som omhandlet i artikel 1.

Formålet med artikel 3 er at sikre, at virksomhedsledere m.fl. ikke kan unddrage sig ansvar i tilfælde, hvor en underordnet på virksomhedens vegne har begået svig. Bestemmelsen stiller ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen ikke krav til ansvarsgrundlaget, men overlader det til medlemsstaterne at fastlægge betingelserne for, at virksomhedsledere m.fl. kan drages strafferetligt til ansvar.

Efter *artikel 4* skal der fastsættes regler om straffemyndighed, der giver mulighed for at indlede strafforfølgning og pådømme lovovertrædelser, selv om svigen kun delvis har tilknytning til en medlemsstats territorium.

Artikel 4, stk. 1, medfører pligt til at sikre, at der er dansk straffemyndighed, når svig, medvirken til svig eller forsøg på svig begås helt eller delvis på dansk territorium, herunder svig hvor fortjenesten er opnået på dansk territorium.

Dansk straffemyndighed skal også omfatte tilfælde, hvor en person på dansk territorium forsætlig medvirker eller anstifter til svig på et andet lands territorium. «Et andet lands territorium» kan ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen både være en anden medlemsstats og tredjelandets territorium.

Desuden skal der være mulighed for at straffe i tilfælde, hvor gerningsmanden er dansk statsborger. I sådanne tilfælde kan straffemyndigheden dog betinges af, at adfærden også er strafbar i det land, hvor den fandt sted. *Artikel 4, stk. 2*, giver mulighed for at tage forbehold over for pligten til at fastsætte straffemyndighed i tilfælde, hvor denne bygger på, at gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat. Denne adgang til at tage forbehold er dog uden praktisk betydning for Danmarks vedkommende, idet bestemmelsen i artikel 5 stiller krav om straffemyndighed, hvis man ikke udleverer egne statsborgere.

Artikel 5 indeholder regler om udlevering og retsforfølgning.

Artikel 5, stk. 1 og 2, medfører pligt til at sikre, at medlemsstaterne kan strafforfølge egne statsborgere for forhold begået i udlandet, når udlevering til en an-

den medlemsstat er afskåret som følge af et nationalt forbud mod at udlevere egne statsborgere. Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at f.eks. en dansk statsborger, der er under mistanke for at have begået svig med fællesskabsmidler i udlandet, kan gå fri for ansvar som følge af, at udleveringslovens § 2 afskærer fra at udlevere danske statsborgere.

Artikel 5, stk. 3, udelukker, at en medlemsstat kan nægte at udlevere med henvisning til, at det drejer sig om en overtrædelse af afgifts- eller toldlovgivningen. Bestemmelsen retter sig mod lande, der i modsætning til Danmark ikke har tiltrådt den anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til den europæiske udleveringskonvention, jf. herved bekendtgørelse nr. 108 af 11. november 1986. Denne tillægsprotokol indeholder i artikel 2 et lignende forbud mod at nægte udlevering for fiskale forbrydelser.

Efter artikel 5, *stk. 4*, skal udtrykket »en medlemsstats egne statsborgere« fortolkes i overensstemmelse med medlemsstaternes eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b, i den europæiske udleveringskonvention og i overensstemmelse med stk. 1, litra c, i den nævnte artikel. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at »egne statsborgere« omfatter personer, der har indfødsret eller fast bopæl i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.

Imidlertid har Danmark, Finland og Sverige ved undertegnelsen den 27. september 1996 af EU-udleveringskonventionen, som er gennemført i dansk ret ved lov nr. 417 af 10. juni 1997, afgivet en erklæring, hvori disse lande bekræfter, at de ikke vil påberåbe sig de erklæringer, de har fremsat i medfør af artikel 6, stk. 1, i den europæiske udleveringskonvention som begrundelse for at nægte at udlevere personer fra ikke-nordiske stater, som er bosat i disse lande.

Den nævnte erklæring indebærer, at Danmark ikke længere ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan opretholde den folkeretlige adgang til at nægte udlevering af sådanne personer, som består efter den erklæring om begrebet »statsborger«, der blev afgivet ved Danmarks ratifikation af den europæiske udleveringskonvention. Personer fra ikke-nordiske stater kan derfor ikke efter EU-udleveringskonventionen nægtes udleveret fra Danmark til en medlemsstat i den Europæiske Union med henvisning til, at den pågældende har bopæl i Danmark, Finland eller Sverige.

Artikel 6 fastsætter en forpligtelse for medlemsstaterne til i tilfælde af grænsoverskridende kriminalitet at samarbejde effektivt om efterforskning, retsforfølgning og straffuldbyrdelse, f.eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller